

αὐτῶ τοιαύδε τις ἦν· Ἄδικεῖ Σωκράτης, ἔς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεὸς, ἔ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων· ἀδικεῖ δὲ, καὶ τὸς νέος διαφθείρων.
 2 Πρῶτον μὲν ἔν, ὡς ἐκ ἐνόμιζεν, ἔς ἡ πόλις νομίζει θεὸς, ποίω ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίω; θύων τε γὰρ φανερός ἦν πολλάκις μὲν οἴκοι πολλάκις δὲ ἐπὶ τῶν κοινῶν τῆς πόλεως βωμῶν, καὶ μαντικῇ χρώμενος ἐκ ἀφανῆς ἦν. διετεθρύλλητο γὰρ, ὡς Φαίη Σωκράτης, τὸ δαιμόνιον ἑαυτῶ σημαίνειν. ὅθεν δὴ καὶ μάλιστα
 μοι

examinandos amicis: epist. 22, videri se, an persona Socratis satis sint digni. Sed illud imprimis notabile, quod scribit in Ep. 15, p. 38, 10, δοκεῖ χρῆναι ἡμᾶς συγγράφειν, ἃ ποτε εἶπεν ἀνὴρ καὶ ἐπραξεν· καὶ αὕτη ἀπολογία γένοιτ' ἂν αὐτῶ βελτίστη εἰς τὸ νῦν τε καὶ εἰς τὸ ἔπειτα. Haec ἀπομνημονεύματα praebent Xenophonteam Socratis Apologiam: respondet enim in his Xenophon ad singula accusationis capita: praeterea in Arte Rhet. inter opera Dionys. Halic. II, p. 103, 34, Socratis ἐγκώμιον scripsisse dicitur Plato ἐν ἀπολογίας σχήματι: Xenophon autem ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν· ὡς γὰρ ἀπολογούμενος ὑπὲρ Σωκράτους ἐγκώμιον Σωκράτους περαίνει. Quae vulgata profert ut Xenophontis Σωκράτους Ἀπολογία, est illa hoc ingenio capitali, si quid iudico, prorsus indigna, ab eodem conflata, cui finem Cyropaediae debemus et alia quaedam, quae vulgo leguntur ut Xenophontea. Caeterum ex his eximiis libellis dictorum factorumque Socratis, popularis Socratis est philosophia petenda, non ex Dialogis Platonis, Socrati multa tribuentis, de quibus ne cogitavit quidem, ex Pythagoreorum hausta commentatiis. Valk.

§. I. πολλάκις] Venustae simplicitatis exordium hoc laudatur ab Aristide περὶ ἀφ. λογ. T. II, p. 501 ed. Iebb.

δήποτε] Particulam δὴ, vulgo a similitudine anteced. τίσι abscortam, reuocavi ex Gregor. Cor. Comment. ad Hermog. in Reiskii Oratt. T. VIII, p. 906. Sic infra III, 2, 2 est τί δήποτε: Sympos. IV, 27. et Plat. Phaed. 6 est κατὰ τί δὴ ἔν ποτε ἢ φασιν etc. Z. Ποτὲ] Caue putes otiosum esse ποτε: verte, quibus tandem argumentis. nostri: durch was doch wohl in aller Welt für Beweise. Sic §. 2 et 20, ποίω ποτὲ, ὅπως ποτὲ etc. Ern.

οἱ γραφάμενοι] Max. Tyr. Diff. 9, Σωκράτην, inquit, Μέλιτος μὲν ἐγράφατο, Ἄνυτος δὲ εἰσηγάγε, Λύκων δὲ ἐδίωκε, κατεδίκασαν δὲ Ἀθηναῖοι, ἐδίσταν δὲ οὐ ἔνδεκα, ἀπέκτεινε δὲ ὀυπηρέτης etc. εἶη] Gregor. l. l. ἡ, minus eleganter.

τοιαύδε τις] Eleganter Graeci verbo τις expriment illud Latinorum fere: neque δὲ plane abundat: huiusmodi fere erat. Ern.

εἰσφέρων] In marg. Steph. est ἐπεισφέρων, quod sumtum est ex Tyrio Maximo. Paris. I. δέ τινα.

§. 2. πρῶτον] Primum, quod ad primum attinet accusationis caput.

οἴκοι] Nam domi quisque suae habebat aram, in qua sacra privata fierent, saltem foem: Graeci ante domum, ἐν αὐλῇ, Romani in compluio. De Graecis v. Dorrill. ad Charit. p. 247. Ern.

ὅθεν δὴ] Ex quo certe vel maxime. De vi vocis δὴ v. Demetr.

Phals